

nennde Tilfælde har Spionnet været to Gange, Andra to Gange, Bang een Gang, Krieger een Gang, Unsgaard een Gang, Monrad een Gang og Fenger een Gang; vi have altsaa 7 Ministre, som have været i et Tilfælde som den nuværende, og som altid have fulgt en Betragtning modsat den, den ærede Minister nu følger. De have altid forelagt afholdte, ikke bevilgede Udgifter, uagtet Regnskabsterminen og Kvartalet for Restancerne vare udløbne. Det Sædvanlige har i ethvert givet Tilfælde været det, at Ministeren har forelagt Tillægsbevilling, det Splinterrnye er det, at Ministeren undlader at forelægge den. Jeg haaber, at dette er tydeligt nok; hvis min ærede Sidemand har glemt Noget i sin Smødegaaen, kan han maasse siden imødegaa dette; thi ellers staa min Paastand fast. Saa siger det ærede Medlem: Ja, det maa dernæst godtgøres, at vi have reist Modstand derimod i Rigsdagen; men derved komme vi ind paa et andet Tilfælde. Jeg har hidtil nævnt Ministerens Stilling til Sagen ifølge deres Ansvar; hvorledes Rigsdagen har stillet sig eller vil stille sig, har jeg aldeles undladt at omtale. Jeg har kun paavist, hvorledes den ærede Ministers Forgængere have baaret sig ad; men min ærede Sidemand synes at kunne ønske at kapitelafstne sin afvigende Stilling med en Landsthingsmands Ord, og jeg skal med Fornøielse følge ham paa dette Gebet. Han nævnte en af død agtet Landsthingsmands Ord i Tidenden, hvorefter denne skulde have sagt, at det skulde være Praxis, at Landsthinget ikke gif ind paa saadanne Love. Ja, det er vel sagt, men det er ikke rigtigt; thi jeg har paavist med bestemte Data sex Love, som Landsthinget netop har vedtaget angaaende afholdte Udgifter i tidligere Finansperioder. Alle disse Tilfælde have foreligget indtil 1859—60. Angaaende Tillægsbevillingen for Aar 1859—60 har Landsthinget modsat sig Monrads Forslag og udsat Behandling af en lignende Sag for et senere Aar. Dette kalder min ærede Sidemand saa for en Praxis fra Landsthingets Side. Men dette, at man i et enkelt Tilfælde har negtet at modtage en saadan Tillægsbevilling — den, som Monrad forelagde — til Vedtagelse, kan dog ikke blive opstillet som Praxis i Landsthinget, naar det i sex foregaaende Tilfælde har vedtaget den Slags Love. Men nu kommer den virkelige Skavank for den ærede Talers Betragtning. Havde det ærede Medlem bevist, at det var det sidste Landsthing, der havde været i et saadant Forhold, at det havde hævdet dette og staaet sin tidligere Praxis ihjel og opstillet nye Regler, saa kunde man have formodet, at Thinget — ikke det nuværende slemme Landsthing, men et tidligere; det er ikke mig, der har gradueret de forskjellige Landsthing, men det ærede Medlem — jeg siger,

saa kunde man have formodet, at Landsthinget i 20 Aar havde haft den samme Betragtning. Inden jeg gaar videre, maa jeg minde om, at det, vi have talt om, er ikke, hvorledes Landsthingets Stilling har været, men hvorledes Ministerens Stilling, baade konstitutionelt og med Hensyn til den gjældende Praxis, maatte være. Men lad os tage Landsthinget. Landsthingets Stilling er den: Det har i sex Tilfælde før 1859 vedtaget saadanne Love. I eet Tilfælde har det negtet at vedtage noget Saadant, nemlig det Forslag, Monrad forelagde for 1859—60; men Thinget har Aaret efter fastset sin Stilling i det eller de enkelte Tilfælde og atter vedtaget en lignende Tillægslov paa Fengers Forslag. Den ærede Taler oplæste hans Ord eller ialtsald endel af dem, og jeg skal ikke opholde Thinget ved at gjentage dem eller flere, men Landsthinget gif altsaa ind paa Fengers Forslag og vedtog en Lov, som kom ud den 19de Januar 1863. Altsaa var Landsthingets Praxis aldeles modsat, hvad der her foreligger, hvilket er noget ganske Nyt. Det ærede Medlem søger altid til Landsthinget, naar han skal have Erbst. Men det er Praxis i Landsthinget, hvad jeg har nævnt. I otte foreliggende Tilfælde har det vedtaget de syv, udfkudt eet, det næstsidste, men endelig fastset dette særlige Tilfælde, som var afvigende fra den øvrige Praxis, og sidst vedtaget Loven af 19de Januar 1863. Men siden, siger det ærede Medlem, hvad har da Landsthinget gjort? Da har Landsthinget vedtaget ligesom Folkethinget de ordinære Tillægsbevillingslove — ja Udtrykket „ordinære“ er ubeldigt, idet Tillægsbevillingslovene i en vis Forstand altid ere extraordinære — det har bevilget de Udgifter, som vare afholdte hvert Aar, inden den nævnte Regnskabsættimen var udløben. Der har aldrig foreligget Landsthinget et Tilfælde af den Art, som det ærede Medlem her forhandler, siden 1863, og det er altsaa ikke kommet bort fra den tidligere Praxis. Jeg taler om de Efterbevillinger, der ere indgaaede i Statsregnskabet efter Restanceperiodens Slutning. Landsthinget har altid vedtaget Efterbevillinger, forsaavidt der i enhver Tillægsbevilling, som vi vedtage, indeholdes mange Bevillinger, der i Virkeligheden ere afholdte og søges som Efterbevillinger. Men dette ligger udenfor det her nævnte Tilfælde. Jeg gjentager altsaa: Landsthinget har siden 1863 hvert Aar, det er i 18 Aar, vedtaget Tillægsbevillinger, som indeholde ikke ubetydelige Efterbevillinger, det kan ikke omvistes. Min Betragtning af den ærede Ministers Stilling i Forhold til tidligere Praxis har det ærede Medlem ikke rørt ved. Jeg har paavist ham 8 Navne, der staa imod ham, naar han gaar over til at tale om Landsthingets Praxis i Forhold til Folkethingets. I 8 eller 8½ Tilfælde har Lands-